



לטובת נשמת מרן רבי עובדיה יוסף בן יעקב, וגורג'יה, זיע"א

התנא הקדוש רבי עקיבא פוסק: כי סכנה גדולה לגור בעיר שראשיה אינם לומדים זוהר הקדוש. ועתה אתה איש יהודי בבואך לדור בארצינו הקדושה ארץ ישראל, תראה לקיים דברי חז"ל הקדושים (רבי עובדיה ברטנורא משניות סוכה פרק ה משנה ח), דאוי לרשע ואוי לשכנו, טוב לצדיק וטוב לשכנו, ועל כן תקנה בית רק על יד הצדיקים לומדי זוהר הקדוש, ולהתחבר רק להם. - והתיקון לכל ערי הארץ הוא: שכל הרבנים ואדמו"רים וראשי ישיבות ומלמדים יקיימו דברי כל גדולי ישראל האמיתיים הזהיר גדולים על הקטנים שילמדו וילמדו זוהר הקדוש בכל יום כמו שפסק מרן הקדוש רבי עובדיה יוסף זיע"א



אור הזוהר 359 * חשוון תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש



הדבר השני: "אל תדור בעיר שראשיה תלמידי טריד במילי דציבורא".

הדבר הוא הפלא ופלא, בדבר הראשון שצווה לבנו, אנחנו רואים, שהדבר הכי חשוב הוא לגור במקום תורה, ופה אנחנו רואים שהדבר הכי חשוב הוא לגור במקום שהרבנים הראשים הם מזכי הרבים.

היתכן? שעדיף לגור בעיר שהרב הראשי הוא פועל ארגון הצלה, וכדומה, במקום לגור בעיר שהרב הראשי יושב באהלה של תורה, ולומד יומם ולילה?

כולנו יודעים את החשיבות של מזכי הרבים, ובפרט חברת הצלה, אין ערך לזכות הזה. אבל אנחנו יודעים מה שהמשנה אומרת **בפרקי אבות** שאין להעדיף מצווה על פני חברתה, כי אין אנו יודעים מתן שכרן של מצוות. אם כך קשה כיצד הגמרא מעדיף את קרבתו של מזכי הרבים כנגד העוסק בתלמוד תורה שהוא כנגד כולם?

התירוץ הוא נסתר במילים הקדושים של רש"י הקדוש, רש"י מסביר שהמניעה לגור בעיר שראשיה תלמידי חכמים, היא בגלל שהם טרודין בגירסא, ולא "במילי דציבורא".

מהו מילי דציבורא?

פרק א'

אל תדור בעיר שראשיה תלמידי חכמים

במסכת פסחים (דף קיב) "תנו רבנן, שבעה דברים צוה רבי עקיבא את רבי יהושע בנו:

בני, אל תשב בגבחה של עיר ותשנה, ואל תדור בעיר שראשיה תלמידי חכמים, ואל תפנס בביתך פתאום, פל שפן לבית חברך, ואל תמנע מנעלים מרגליך. השכם ואל תבקיץ, מפני החמה, ובחריף, מפני הצנה. ועשה שבתך חל ואל תצטרף לבריות. והוי משתדל עם מי שהשעה משחקת לו, עכ"ל.

וברש"י שם: אל תשב בגובהה של עיר ותשנה - מקום שבני העיר עוברים ושבין, שמא כשהו עוברין ושבין יבטלון ויפסיקון ממשנתך: ואל תדור בעיר שראשיה תלמידי חכמים - דטרוד בגרסיה ולא במילי דציבורא: ובמאירי שם: ואל תדור בעיר שראשיה תלמיד חכם כלומר שטרוד בגרסתו, ואינו מתעסק בצרכי צבור, עכ"ל.

הדבר הראשון: "אל תדור בגובהה של עיר", ומפרש רש"י: שבגלל שיש הרבה נכנסים ושבים לעיר, אז ממילא האדם טרוד בלימודו ואינו יכול ללמוד תורה.

א) ראה קרן אורה על מסכת תענית דף ל: דעל כרחך מה שכתב הרמב"ן ז"ל דכל דתיקון רבנן כעין דאורייתא תקון לאו לענין מלאכה כתב כן דהא בתענית ציבור אין איסור מלאכה אלא ביום ולא בלילה. ועיקר הטעם לאסור מלאכה בתענית ציבור הוא כדי לאסוף את עם ולענין במילי דציבורא וזה לא שייך אלא בצומות שגזרין על דבר חדש אבל לא על אלו הצומות שהם על צרות קדומות ולהכי בהו במנהגא תליא מילתא.

ב) ראה משנה מסכת אבות (פרק ב' א') רבי אומר, איזוהי דרך ישרה שביבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. והוי זיהר במצנה קלה כבחמורה, שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות. והוי מחשב הפסד מצוה כנגד

א) ראה משנה מסכת אבות (פרק ב' א') רבי אומר, איזוהי דרך ישרה שביבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. והוי זיהר במצנה קלה כבחמורה, שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות. והוי מחשב הפסד מצוה כנגד

ד) בתורת משה' על דברים שם מסביר החתם סופר את הקשר בין שתי המימרות בחולין שם, מעבר לכך ששתיהן קשורות לפסוק בדברים שם: 'ממנו' הוא מלשון 'ממונה'. הכהנים נועדו לעבודת ה' ולהורות את תורתו, נביאים

ב) ראה משנה מסכת אבות (פרק ב' א') רבי אומר, איזוהי דרך ישרה שביבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. והוי זיהר במצנה קלה כבחמורה, שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות. והוי מחשב הפסד מצוה כנגד



וכי נדרוש מהרב הראשי שיתבטל מלימודו? הרי בוודאי שצריך שהרבנים יעסקו בתורה יומם ולילה, כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה, אבל הבעיה היא באיזה לימוד עוסקים?

המילה "דציבורא" בגימטריה 313 וזה אותו גימטריה של

"לימוד הזוהר", ואין לך מילי דציבורא יותר גדולה מלימוד הזוהר!!!

וזוה מה שהבא לעיר צריך לבדוק, אם לומדים בעיר הזאת זוהר הקדוש, ששומר ומגן את כל עם ישראל מכל דבר רע, וממילא לא יצטרכו הרבנים להתבטל מתורתם על

ההוכיח ולדרוש, שרים להנהיג העם, והמלך ממונה על השרים, להשגיח שיפעלו בצורה נכונה ונכונה. כל אדם ממונה על נושא מסויים, מתמחה וממוחה בו. עיסוק בו במיטב כוחו וכשרו מיטיב עם החברה; אמנם עליו לעסוק גם בשאר מצוות. אך אם המלך יעסוק יומם ולילה רק בתורה ויוניח את ענייני המדינה, והכהנים ומורי הוראה יעסקו בניהול המדינה או בשאר מצוות בלבד, יגרום הדבר חלילה למכשלה הן בניהול המדינה והן בכינון הדת. "וזה שאמר 'מלמד שברא הקב"ה כונניות באדם', היינו בני המעיים, שאם היפך אחד מהם אינו יכול לחיות כיון שאינו עומד במקומו ואינו עושה פעולתו הראויה". ומוסיף הח"ס, "לכן לוי שעומד על הדוכן, אם שיער חייב מיתה כיון שמשנה בעבודת מלך מלכי המלכים הקב"ה... ודומה לזה העוסק במצווה פטור מן המצווה". דומה שגם מה שצווה רבי עקיבא את רבי יהושע בנו (פסחים קיב ע"א): "ואל תדור בעיר שראשיה תלמידי חכמים" (רש"י: דטרוד בגרסיה ולא במילי דציבורא) שייך לעניין זה. סיכום, מדברי הח"ס, המסתמך על תורה שבכתב ובע"פ, אנו למדים את העיקרון החשוב של תיחום בין התמחויות.

סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא הפסק ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שייגאלנו (וזה פנחס ריט). ומי לנו גדול כהרמח"ל רבי משה חיים לוצ'אטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישירים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגב"א זי"ע דאלו היה חי בדרור היה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים - מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוצא בספר הזהר ברוך ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים. - לכן תקנו בשיבתו סדר למוצא מיוחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בשיבתו, וכתב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל הקהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאים, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו פי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחר גוים, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות פי איין פמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ה. ואומר אני, הלואי שלא היו מקלין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה והלואי היו מלמדי דרך לתלמידיהם לעסק בחכמה הלוי, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות והיו כל החכמות נדחים מפניה כמו שגדחה החשך מפני האור. אך שעזונותיו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהנה ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש והנה עבור זה נשארו ערמים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעזונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך ובמהרה בימינו ויאמר אלקים יהי אור" ויאר לנו, (מורנו הרב צבי אלמלך מדינוב, מעין גנים, פרק א' אות ה').

ואמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל בשם רבו הכהן הגדול מאתיו מרן החפץ חיים זי"ע, שעל למוצא ספר הזהר אין שום הגבלה פי רבו מדרש, והיה החפץ חיים מעורר לפלם שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ן, הוספות בנין יוסף).

והגם דבקיותו קורא ספר הזהר לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א בספר מורה באצבע (אות מ"ד) "למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שישעיה בקריאתו הוא תקון גדול לגשמה". וכן כתב בספרו שם הגדולים (מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב). - ובספר דעת ותבונה לרבינו הקדוש מרן רבי יוסף חיים זי"ע"א בעל "הבן איש חי" (פרק כ"א), כתב דכל אחד חייב ללמוד ד' חלקי הפרד"ס בכל יום (כמו שנתקן חק לישראל), וז"ל: והנה זה הלימוד של חק לישראל שהוא מקרא ומשנה ותלמוד וקבלה אע"פ שאינו עסק ועיון כי לומד הקבלה גירסא בעלמא ואינו מבין הדברים על כל פנים יועיל לו לכלול נפשו על ידי זה בד' עולמות כמו שכתב רבינו האריז"ל, עכ"ל.

ברצוני לעורר ולמחות על הני אנשי דלא מעלי שהעיון להלעיב במלאכי אלוקים ולא קראו ולא שנו דברי רבותינו הקדושים ובפרט את דברי קדוש ה' המאור הגדול המהר"ק זי"ע"א אשר צנה לעורר ולנרץ את ביאת המשיח ע"י לימוד הזוה"ק, ומה נענה ומה נאמר לדברי קדשו של המרמ"ק זי"ע, וז"ל: מה שאמר הנביא ירמיהו (ר' כ"ד), "וכל הגבעות התקלקלו" אלו הבחורים התלמידים הקטנים שרואים את מלמדיהם שאינם רוצים ללמוד זוה"ק ותורת הסוד, על פן גבעות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפר בחכמת האמת ... ואין ספק פי לא יהיה להם חלק בעולם הבא כנזכר בזהר. ועוד כתב שם, כי הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועובב בני בית מקדשנו ותפארתנו המקנה ונקרא "הדר הכרמל", כמו שאמר הכתוב (שיר השירים ז' ו'): "ראשך עלך ככרמל" ... פי אין לו להקדוש ברוך הוא קורת רוח בעולמו, אלא כאשר עוסקים בחכמה זו, עכ"ל. (הקדמת הרב חיים יוסאל לעץ חיים)

ובספר הדעה והדיבור מכ"ק הצה"ק רבי שמואל רובין זצ"ל אשר קיבל הרבה הסכמות מגדולי דורו ומהצדיק רבי יוסף חיים זוננפלד זי"ע"א, העתיק שם את הספר חוקי חיים להגה"צ רבי חיים צבי ווינקלער זי"ע"א, אשר העיד עליו רבי זוסמאן סופר בן להגה"ק א"פ סופר זצ"ל, כי "דבריו הטהורים יחדרו בלב היראים ויעשו פרי קודש הילולים כי חיים הם למוצאיהם". - וכה כתב הרב חוקי חיים (עמוד מ"ה) וז"ל: והנה במדינת פולין וסביבותיה כל בן תורה אומר בכל יום דף אחד או שניים בזהר הקדוש אף שאין מבינים מכל מקום הלשון הזוה"ק מקדש ומועיל מאוד, כן כתבו בספרים הקדושים והם יודעים כל הנ"ל, אך שיש כמה מקומות שאין נוהגים כן ואומרים שאין ראויים לכך ויראים לנפשם כי יזיק להם שיצאו ח"ו מדעתם, והוא טעות גדול כי מעולם לא נשמע זה ואדרבא יותר מזיק הקורא בספרים חיצונים, עכ"ל. [הוא תוכחת מגולה למבלים זמנם בקריאת עיתונים אשר אין בהם מועיל ולוואי יחסו על נשמתם ולא יבטלו זמנם לריק, ואם אין כוח במוח ללמוד בדרסא בגרסא וזה"ק ויועיל הרבה לקבל דעת תורה אמיתית].

רואים שקדי לזכות ליאת שמים שיהיה, שידע שפלות עצמו מן קרבים ללמוד זוהר הקדוש, ובכך נצלים מן הקללים וקפירות, וזוכים להפיר גדלות הבורא יתברך שמו, וכאשר כל ישראל יעסקו בלימוד הזוהר הקדוש מיד נגאלים וניצלים מחבלי משיח. וכל עקר ביאת האדם לעולם הזה הוא כדי שילמד את הלימוד הקדוש הזה.

ובאמת כבר הרעיא מהימנא (הוא משה רבנו ע"ה) מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש ויוקא, כי תורת הרשב"י מאיר עד



לְכָל (דף כו ע"ב) רִישׁוֹן, וְעֵלָה אֶתְמַר (שיר ז ו) רֹאשֶׁךָ עֲלֶיךָ כַּכְרָמֶל וְדָא תְּפִלִּין דְּרִישָׁא, וְדַלְת רֹאשֶׁךָ כַּאֲרָגְמֵן דָּא תְּפִלִּין דִּידְךָ, וְבִיָּה מְשַׁבְּחִין לְבַת בְּהַאי אֲשֶׁרִי, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב (בראשית ל יג) בְּאֲשֶׁרִי כִּי אֲשֶׁרוֹנִי בְּנוֹת.

תִּיקוֹן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר, בְּרֵאשִׁית, שָׁם אֲשֶׁרִי, - וְזֶהוּ פְּסוּק א' - אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֶצֶת רְשָׁעִים וְגו' הוּא אֱהִי"ה אֲשֶׁר אֱהִי"ה. ראש לכל הראשים ועליה נאמר "רֹאשֶׁךָ עֲלֶיךָ כַּכְרָמֶל" (שיר השירים, ז) וְזֶה תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ. "וְדַלְת רֹאשֶׁךָ כַּאֲרָגְמֵן" זו תְּפִלִּין שֶׁל יָד, וְבו מְשַׁבְּחִים לְבַת בְּזֵה הָאֲשֶׁרִי [ועל כן בראשית שם אשתי שם בת] זה הוא שכתוב: "בְּאֲשֶׁרִי כִּי אֲשֶׁרוֹנִי בְּנוֹת" (בראשית, ל).

ערב רב מטמאים במושבם לצדיקים

מָאן זְכִי לְאֶעְלָא תַמָּן, אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֶצֶת רְשָׁעִים (תהלים א), דְּאִיְהִי עֵצָה בִּישָׂא מְסַטְרָא דְּעֵץ הַדְּעִת טוֹב וְרַע, וְיִבְדָּרְךָ חֲטָאִים לֹא עָמְדָה, מָאן דְּרַךְ חֲטָאִים הִתְיָא דְּאֶתְמַר בֵּיה (משלי ל ב) כִּן דְּרַךְ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת, אֶקְלָה וּמְחַתָּה פִּיהָ וְגוֹמֵר, וּבְמוֹשָׁב לְצִים לֹא יֵשֵׁב, מָאן מוֹשָׁב לְצִים, דָּא לִילִי"ת אִימָן דְּעָרַב רַב, דְּאִיְהִי מְטַמְאָה כְּנֵדָה בְּמוֹשָׁבָה, וְכִן עָרַב רַב מְטַמְאִין בְּמוֹשָׁבָם לְצִדִּיקָא דִּיתְבִּין בִּיעֵיְהִי כְּנֵדָה.

מִי זֹכֵה לִיכַס שִׁמָּה - "אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֶצֶת רְשָׁעִים" שהיא עצה רעה מצד של עץ הדעת טוב ורע. מי הרשעים - זה סמא"ל ונחש. "וְיִבְדָּרְךָ חֲטָאִים לֹא עָמְדָה" - איזה דרך חטאים, זו שנאמר בה "כִּן דְּרַךְ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת אֶקְלָה וּמְחַתָּה פִּיהָ" וגו' (משלי, ל). "וּבְמוֹשָׁב לְצִים לֹא יֵשֵׁב" - איזה מושב לצים, זו לילי"ת אמם של ערב רב שהיא מטמאה כנדה במושבה. וכן ערב רב מטמאים במושבם לצדיקים שיושבים ביניהם, כנדה.

וּמָאן דְּאֶתְדַבֵּק בְּהַאי אֲשֶׁרִי, דְּאִיְהוּ כְּתָרָא וְרִישָׁא דְּאוֹרִינְיָתָא, אֶתְמַר בֵּיה (תהלים א ג) וְהִנֵּה כְּעֵץ שְׂתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם, וְדָא עֵץ חַיִּים, דְּאֶתְמַר בֵּיה וְעֵלְהוּ לֹא יָבוּל, וְהַאי תְּקוּנָא קְדָמָא.

ומי שמתדבק באותו אשרי, שהוא הכתר והראש של התורה, נאמר בו " וְהִנֵּה כְּעֵץ שְׂתוּל עַל-פְּלָגֵי מַיִם" וזה עץ החיים שנאמר בו "וְעֵלְהוּ לֹא-יָבוּל וְזֶה תְּקוּן רֵאשׁוֹן. וְלֹא רַק זֶה אֵלָּא כֹּל הָאֲסוּנוֹת שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל הֵם אֲשֶׁמִּים כַּמְבוּאָר בְּתִיקוֹנֵי זֹהָר תִּיקוֹן ל' "בְּהַהוּא זְמַנָּא וַיִּזְכּוּר כִּי בְּשָׁר הִמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יִשׁוּב" (תהלים עח ט) לְעֵלְמָא! וְדָא אִיְהוּ רוּחָא דְּמִשְׁחָא. וְיִ לֹוֹן מָאן דְּגָרְמִין דְּזִיל לִיה מִן עֵלְמָא וְלֹא יִתּוּב לְעֵלְמָא! דְּאֵלִין אִינוּן

הנראה לעיניהם - כמו בשר האדם שנראה להם מבחוץ, לכן רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יִשׁוּב לְעוֹלָם. ומפרש: וְזֹהוּ רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ שֶׁמֶתְאַחֵר לְבָא כֹּל אוֹרֵךְ זְמַן גְּלוּת, כִּי רוּחוֹ הוּא רוּחַ חֲכָמָה - וכשאין לומדים חכמת הקבלה מתאחר לבא. אוֹי לָהֶם מִי שְׂגוֹרִים שְׂגוֹרִים שְׂגוֹרִים לֹוֹ מִן הָעוֹלָם ר"ל: אוֹי לְמִי שְׂגוֹרִים שֶׁהַתְּעוּרָרוֹת הַגְּאוּלָּה תִּלְךְ וְתִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם וְלֹא יִשׁוּב לְעוֹלָם עַד שֶׁיִּתְעַסְקוּ בְּסִתְרֵי תוֹרָה! (מ. מ.)

בביאור הגר"א ציין שמה שאמרנו שרוחו של משיח הוא רוּחַ חֲכָמָה מְבוּאָר בְּזוּהָר (באדרא רבא - פ. נשא דף קל ע"ב): וְחֵד רוּחָא דְּחַיִּי דְּבֵיה זְמִין לְזַמְנָא לְבִרְיָה דְּדוּד לְמַנְדַּע חֲכָמָתָא! וְמָה הוּא נִקְבָּא, אֶתְרַע וְנִפְיָק רוּחָא מְמוּחָא סְתִימָא, וְזְמִין לְאֶשְׁרָא עַל מַלְכָּא מְשִׁיחָא, דְּכַתִּיב, וְנִחַח עֲלָיו רוּחַ יְיָ, רוּחַ חֲכָמָה וְבִינָה, רוּחַ עֵצָה וְגִבּוּרָה, רוּחַ דַּעַת וְרֵאָת וְיָ (ישעיה יא ב). עוֹד בִּיאַר הַגְּר"א שֶׁמָּה שֶׁשְּׁפוּט לָנוּ שֶׁכְּשֶׁאֵין לומדים בזאת החכמה דקבלה משיח מתאחר גם כן מבוואר בזוהר (ברעיא מהימנא - פ. נשא - דף קכד ע"ב): בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיְהוּ סִפְר

עניני צדקה לעניים ואלמנות רח"ל, כי בכח קדושת לימוד הזוהר ישמרו וינצלו מכל האסונות ויושפע שפע קדוש לכל היהודים ובא לציון גואל ברחמים.

כמו כן לימוד הזוהר (עם הכולל), גימטריה 314 כמנין השם הקדוש שד"י והוא כידוע ראשי תיבות ש'ומר ד'לתות י'שראל, שרשום על המזוזה ומבריה את כל המזיקין והמקטרגים רח"ל. והוא המזוזה של עם ישראל.

[א] ש"ב: ראשי תיבות: שמעון בן יוחאי [הרשב"י הקדוש] יצחק בן שלמה [הארי"ה הקדוש] - ישראל בעל שם [הבעל שם טוב הקדוש] - שלום בן יצחק [הרש"ש הקדוש]

כשלא לומדים זוהר אז "נהר יב"ש" (תיקון מ"א), וכשלומדים זוהר זוכים לתקן הכל, כי כל עיקר נתינת התורה היא לסודותיה (זוהר הקדוש, יאיר נתיב) כדברי הפסוק על משה רבינו "עלית למרום שבית שבי"י".

גימטריה על: פסחים קי"ב

המאמר הזה בדף היומי של היום "פסחים קי"ב" גימטריה ש"י, הביאור בזה שמי שלומד פרד"ס התורה זוכה לש"י עולמות. עם מנין שני התיבות והכולל = 313

פָּרָק ב'

"תלמידי חכמים" גימטריה 612.

פלוגי ופלוניית [סמא"ל לילית] גימטריה 611.

תרי"ג מצוות גימטריה 613.

זאת אומרת שתלמידי חכמים עולים ויורדים בו, אם לומדים זוהר מקבלים שכר על כל התורה.

ואם לא לומדים זוהר וחסר להם תורת הסוד, יקבלו עונש על הלימוד והם נופלים לפלוני ופלוניית [ס"מ וילית] ככתוב בזוהר [ראה לקמן] "ובמושב לצים לא ישב" - איזה מושב לצים, זו לילי"ת אמם של ערב רב שהיא מטמאה כנדה במושבה. וכן ערב רב מטמאים במושבם לצדיקים שיושבים ביניהם, כנדה, וכל אלו התלמידי חכמים שלא לומדים זוהר אסור לשבת על ידם שמטמאים כנדה.

כמו שכתוב בתיקוני זוהר (תיקון י"ג דף כ"ז): על הפסוק "אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֶצֶת רְשָׁעִים":

תִּיקוֹן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר בְּרֵאשִׁית תַּמָּן אֲשֶׁרִי, - וְדָא אִיְהוּ אֲשֶׁרִי הָאִישׁ, וְאִיְהוּ אֱהִי"ה אֲשֶׁר אֱהִי"ה, רִישָׁא

והעידו לפני אברכים גדולי תורה מחשובי חסידי בעלזא שליט"א, שצוה הקדוש הצדיק מוהרי"ד מבעלזא זיע"א למלמד בנו בעודו ינוקא [הוא הצה"ק מלאך ה' רבי אהרן מבעלזא זיע"א] שילמד עם בנו את לימוד הוזה"ק על הפרשה. ושמועה טובה שמענו שכן נהג הלכה למעשה הצה"ק רבי ישראל מוויזניץ זיע"א למלמד שילמד עם הינוקא [הוא הצדיק הקדוש בחיר ה' רבי חיים מאיר מוויזניץ זיע"א], זוהר הקדוש בכל יום.

הגאון הקדוש מרן רבי זאב סולובייצ'יק זיע"ע הרב מברסק אמר: בשם אביו הקדוש מרן רבי חיים מברסק זיע"ע שיש ענין לקרוא בספר הוזהר אפילו שאין מבינים את הכתוב שם, עכ"ל. (הגאון רבי ירוחם קרסניצקי שליט"א סיפר בשם אביו הגאון הגדול רבי יצחק חיים קרסניצקי זצ"ל מגדולי תלמידי מרן הגר"י זצ"ל).

(ו) בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁלִּפְנֵי בֵּיאַת הַמְּשִׁיחַ נֹאמַר: וַיִּזְכּוּר הַקַּב"ה כִּי בְּשָׁר הִמָּה שְׁבִנֵי אָדָם עוֹסְקִים רַק בְּחִיצוֹנוֹת וּפְשֻׁטוֹת הַתּוֹרָה



דַּעֲבָדִין לְאוֹרֵייתָא יְבִישָׁה, וְלֹא בְּעָאן לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּחֻמְהָ זְקַבְלָהּ, דְּגֵרְמִין דְּאַסְתַּלַּק נְבִיעוּ דְּחֻמְהָ דְּאִיהִי י' מִינָה -

וְאַשְׁתְּאָרְתָּ ב' יְבִישָׁה. וְי' לֹאן דְּגֵרְמִין עֲנִיּוּתָא וְחֻרְבָּא וּבִיזָה וְהֵרָג וְאַבְדָּן בְּעֻלְמָא!

הַזֶּה... וּבִגִּין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעַם מְאִילָנָא דְּחֵי דְּאִיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֶּה - יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי! (כתבבור זה שלך שהוא ספר הזהר... שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מַעַץ הַחַיִּים שֶׁהוּא סֵפֶר הַזֶּהר הַזֶּה - יֵצֵאוּ בּוֹ מִהַגְלוּת)

לאחרים שלא יתעסקו בחכמת הקבלה, ואומרים שאין אלא פשט בתורה ובתלמוד - ר"ל שמכחישים שיש פנימיות וסתרי תורה, בְּוַדַּאי כְּאִילוּ הוּא יִסְלַק אֶת הַמַּעֲזֵן מֵאוֹתוֹ נֶהָר - נחשב לו כאילו הוא מסלק את נביעת שפע החכמה והבינה מן היסוד הנקרא 'נהר', ועל ידי זה גורם שמנמנע השפע גם מְאוֹתוֹ גַּן - מִן הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת 'גֵּן'. זה כמו שרמזו בפסוק 'אור זרע לצדיק' (תהילים צו יא) - והרי 'אור' בגמטריא 'רז' (רז), ר"ל שעל ידי רזי התורה היסוד הנקרא 'צדיק' מתמלא אור מן המוחין ההם 'זרע קודש', ואז נותנם למלכות בסוד זריעת היחוד. לכן, אס ח"ו גורמים לסלק מן היסוד את טיפת היחוד אז אין אפשרות שיתייחדו 'זעיר אנפין' ונוקביה. לכן - אוי לו לזה האדם! טוב שלא נברא בעולם ולא ילמד אותה תורה ששֶׁבְכָתָב וְתוֹרָה שֶׁבְעַל פֶּה - בודאי היה עדיף לו שלא בא לעולם בכלל ולא היה לומד לא תורה ששֶׁבְכָתָב ולא תורה שֶׁבְעַל פֶּה! ומבאר - כי אם היה עם הארץ שאין ראוי ללמוד קבלה לא היה פוגם כל כך. אבל מי שלמד נגלות התורה ומכחיש שיש בה פנימיות ונסתרות הרי הוא מסלק השפע של היסוד. ולא רק זאת אלא ששֶׁחָשַׁב לו כְּאִילוּ הַחֲזִיר הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וְבָהוּ לְפִי שֶׁמַּגְבִּיר אֶת הַקְּלִיפּוֹת (הרמזים בפסוק 'הָאָרֶץ תִּהְיֶה תוֹהוּ וְבָהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם') בעת שה'נהר' וה'גן' הם יבשים בעונותיו! ולא רק זאת אלא וגורם עני בעולם ואֶרֶץ הַגְּלוּת - כי אם אין שפע ביסוד ובמלכות, אז מאין היה שפע למטה לתחתונים? ולעומת זאת, מי שלומד סתרי תורה מקיים את העולם! ע"כ מביאור 'מתוק מדבש' בתיקון מג'.

באופן אחר לגמרי ביאר 'באר לחי ראי' מה שאמר בתיקונים: בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְיִזְכַּר כִּי בִשְׁר הַמָּה' - היינו כי הקב"ה מלמד זכות עליהם בסוד 'אשר הרעותי' כביכול. כי התרשלותם בלימוד חכמת הקבלה הוא מחמת מיעוט הבנתם מצד חומר העכור כי הם בשר ודם וקרוץ מחומר, עכ"ל. עם כל זאת, אע"פ שמצינו להם קצת לימוד זכות דמשווה אותם כשוגגים ולא כמזידים - סוף סוף הנוק נעשה בהתרשלותם זו, כמו שבודאי זהו מטרת המאמר זה מהתיקונים שבא לעורר - דעל ידי התרשלותם הם מסלקים רוחו של משיח מן העולם. והגם שהם רק גרמא בניזקין (כמו שכתב רמח"ל ב'דרך עץ חיים'), מכל מקום מאמר התיקונים פה מזהיר ש- 'אוי להם שגורמים עניית וחרב ובהו והרג ואבדן בעולם! גורמים דייקא.

ז' שְׂאִלוּ שְׂאִינֵם עוֹסְקִים בְּסִתְרֵי תוֹרָה הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יְבִישָׁה' - ר"ל כאילו לא היה בה אלא פשטות התורה הנראת לעיניהם, וְלֹא רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחֻמְהָ הַקְּבֵלָה שֶׁלִּימוּד זֶה מְאִיר אֶת הָעֵינַיִם לְהַתְּבוֹנֵן בְּנִשְׁמַת וּפְנִימִיּוּת הַתּוֹרָה, וְגוֹרְמִים שְׂמִסְתַּלַּק מֵעֵין הַחֻמְהָ שֶׁהִיא י' מִמִּנְהָ - ר"ל שגורמים שיסתלק מן השכינה הארות מקור חכמה העליונה שהיא סוד י' דהוי"ה המאירה להשכינה דרך היסוד, וְנִשְׁאָרְתָּ ב' יְבִישָׁה - ר"ל אות ב' של ב'ראשית שהיא השכינה יבשה. אוי להם שגורמים עניית וחרב ובהו והרג ואבדן בעולם על ידי שגורמים הסתלקות הארת החכמה מן השכינה!

עכשיו נחזור לתיקון ל' שאנו ומהרח"ו עוסקים בו. בביאור הגר"א (כאן) פירש: שְׂאִלוּ הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יְבִישָׁה' דרצונו לומר 'יבשה' - כמו שנאמר: 'ועתה נפשונו יבשה' (במדבר יא ו). ועל ידי זה 'ראיתי את הארץ והנה תהו ובהו וכו' (ירמיה ד כג), דהיינו שבתרשלותם מלעסוק בחכמת הקבלה הם פוגמים בכבוד התורה, ולכן מעלה הקב"ה עליהם בחינה של ביטול תורה דבגינה כל הצרות הללו באים - כמו שאמרו בגמרא (בבבא ב"ב): בעון ביטול תורה חרב וביזה רבה, ודבר ובצורת בא, ובני אדם אוכלין ואינן שבעין... דכתיב: 'והבאתי עליכם חרב נוקמת נקם ברית' (ויקרא כו כה) - ואין ברית אלא תורה שנאמר: 'אם לא בריתי יומם ולילה' (ירמיה לג בה), עכ"ל כאן. ולקמן בביאורו לתיקון מג' פירש הגר"א מה שאמרו בתיקון ל' אצלנו: 'גורמים שמשתלק מעין החכמה שהיא י' מִמִּנְהָ וְנִשְׁאָרְתָּ ב' יְבִישָׁה' - הענין שקבלה הוא מעין החכמה שהיא י' שממנו יוצא ה'נהר' (דהיינו יסוד של זעיר אנפין הנקרא 'תורה ששֶׁבְכָתָב') וגם ה'גן' (דהיינו המלכות הנקראת 'תורה שֶׁבְעַל פֶּה'). ופירוש 'וְנִשְׁאָרְתָּ ב' יְבִישָׁה' ביאר הגר"א (שם): כאילו מחזיר את העולם לתהו ובהו - ר"ל לזמן שעולם הוא בלא תורה ובלא משיח, דאינון גרמין דייזיל משיח!

באמת, בתיקוני זוהר חזרו ושנו על אזהרה זו גם בריש תיקון מ"ג. ומשום ששם מתבארים עוד פרטים נחוצים שיעזרו לנו להבין את דברי הגר"א אצלנו, החלטנו להעתיק ולפרש לשון התיקונים לקמן מתקונא ארבעין ותלת: 'ב'ראשית' - תַּמָּן 'אֶת־ר יב"ש'. וְדָא אִיהוּ 'וְנֶהָר יְחָרַב וְיִבֵּשׁ' (ישעיה יט ה). כִּהְיָא זְמַנָּא דְּאִיהוּ יְבֵשׁ וְאִיהִי יְבִישָׁה, צוֹחֲחִין בְּגִין לְתַמָּא בִּיְחודָא וְאֶמְרִין 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' - 'וְאֵין קוֹל וְאֵין עוֹנָה' (מלכים א - יח כו)! הַדָּא הוּא דְּכָתִיב: 'אִזְּ קַרְאוּנְגִי וְלֹא אֶעֱנֶה' (משלי א כח)! וְהָכִי מָאן דְּגָרִים דְּאַסְתַּלַּק קַבְלָה וְחֻמְהָ מֵאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה וְמֵאוֹרֵייתָא דְּבְכָתָב, וְגָרִים דְּלֹא 'שְׁתַּדְלוּן בְּהוּן, וְאֶמְרִין דְּלֹא אִית אֵלָא פֶּשֶׁט בְּאוֹרֵייתָא וּבְתַלְמוּדָא - בְּוַדַּאי כְּאִילוּ הוּא יִסְלַק נְבִיעוּ מִהְיָא נֶהָר וּמִהְיָא גַּן. וְוִי לִיָּה! טב לִיָּה דְּלֹא אֶתְבְּרִי בְּעֻלְמָא וְלֹא יוֹלִיף הִיא אוֹרֵייתָא דְּבְכָתָב וְאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה, דְּאֶתְחַשֵּׁב לִיָּה כְּאִילוּ אֶחָזֵר עֲלֵמָא לְתוֹהוּ וְבָהוּ, וְגָרִים עֲנִיּוּתָא בְּעֻלְמָא וְאוֹרֵךְ גְּלוּתָא!

ובפירוש 'מתוק מדבש' שם ביאר: אמר רבי שמעון, במלת 'ב'ראשית' - שם 'אֶת־ר יב"ש' יש אותיות את"ר יב"ש. פירוש: היסוד הנקרא 'מקום' (אתר) הוא יבש. וממשיך לבאר דבריו וְזוֹהוּ 'נֶהָר יְחָרַב וְיִבֵּשׁ' ר"ל היסוד שנקרא גם 'נהר' יחרב ויבש בלי מימי השפע, ולכן אין לו מה להשפיע למלכות שהיא בת זוגו. כתוצאה מזה בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהוּא יְבֵשׁ מִשׁוּם שְׂאִין לוֹ מַה לְתַת לֵה הִיא יְבִישָׁה כִּי לֹא קַבְלָה שֶׁפַע מֵהִיסוּד. לכן צוֹחֲחִים הַבְּנִים לְמַטָּה בִּיְחוד וְאוֹמְרִים 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' בני ישראל למטה צועקים באמירת היחוד של 'שמע ישראל' - כדי שישמע ויבא 'זעיר אנפין' הנקרא 'ישראל' להתייחד עם המלכות שהיא נוקביה בשעת תפילת העמידה, אבל וְאֵין קוֹל - ר"ל אין 'קול' של קריאת שמע נשמע כדי שיתייחדו 'זעיר אנפין' ונוקביה, ולכן וְאֵין עוֹנָה' - אין מי שיענה וימלא את בקשת בני ישראל בתפילתם. וְזוֹהוּ שְׂכָתוּב 'אִזְּ יִקְרְאוּנְגִי כִּשְׂיִשְׂרָאֵל הֵם בְּצַרָה וְצוֹעֲקִים וְקוֹרְאִים לְהַקְּבִ"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, אֲבָל 'וְלֹא אֶעֱנֶה' כִּי אוֹמֵר הַקְּבִ"ה: 'אֲנִי לֹא אֶעֱנֶה אוֹתָם בְּתַפִּילָתָם'!

וְכָךְ מִי שְׂגוֹרֵם שְׂמִסְתַּלַּק קַבְלָה וְחֻמְהָ מִתּוֹרָה שֶׁבְעַל פֶּה וּמִתּוֹרָה שֶׁבְכָתָב דְּהֵינּוּ מִי שְׂאוֹמֵר שְׂאִין צְרִיךְ לְלַמּוּד אֵלָא פֶּשֶׁט וְגוֹרֵם שְׂלֵא יִשְׁתַּדְלוּ בְּהוּ, ועל ידי זה הוא גורם גם



פרק ג'

אפילו כל אינון דמשדליו באורייתא, כל חסד דעבדיו לגרמיהו עבדיו

זוה לשון התיקונין זוהר בשלימות עם פירוש הגר"א זיע"א (הבא בהערות היוצא לאור מחדש ע"י הרה"ג גיל פת שליט"א)

נתיב תניינא, ורוח אלהים מרחפת על פני המים (שם), מאי ורוח, אלא בודאי בזמנא דשכינתא נחת בגלותא, האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא, בגין שכינתא דאשתפכת ביניהו, ויהא רוח אתעביד קלא, וימא הכי 'אינון דמיכין' דאשכינתא בחוריהו, סתימין עינין

אטימין דלבא, קומו ואתערו יבגבי שכינתא, ידאית לכוון לבא בלא סכלתנו למנדע בה, ואיהו ביניכו.

וריא דמלה קול אומר קרא (ישעיה מו), י' כגון קרא נא ה'יש עונך ואל מי מקדושים תפנה (איוב ח א), והיא אמרת מה אקרא, כל הבשר חציר, סכלא אינון כבעינן דאכלין חציר, וכל חסדו כציץ השדה (שם), סכל כל חסד דעבדיו לגרמיהו עבדיו, ואפילו כל אינון דמשדליו באורייתא, כל חסד דעבדיו לגרמיהו עבדיו, י' בהוא זמנא וינפור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב (תהלים עח לט) לעלמא, י' ונדא איהו רוחא דמשיח, וי לון מאן דגרמין דזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, י' דאליו אינון דעבדיו לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי י' מינה, ואשתארת ב' בישה, כ' לון דגרמין

רזין דאורייתא, וכמו שאומר בתיקוני זהר חדש ע"ג ד' קום רעיא מהימנא לאתערא לההיא דאתמר ביה אני ישנה ולבי ער וכמה אינון דמיכין כו' דיתער לה בבעלה דאיהו רז אור כו'. והיא ה' בתראה. ואמר:

יא דשנינתא בחוריהו, רוצה לומר בחוטם, בב' נוקבין דתמן רוח חיים באפיו (בראשית ז כב), ותמן (ישעיהו יא ב) רוח ה' רוח חכמה ובינה, כמו שאומר באידרא רבה ק"ל ב' עיני שם, ושם הוא בעלה כידוע ו' של שם, ואיהו כליל יה"ו, ולכן נגד י"ה אמר סתימין עינין ביו"ד, אטימין דלבא שהוא באזן ה', דלבא תליא גם כן בה' - בינה, לב מבין, וכמו שאומר לקמן קכ"ט א' א"ל ר"א אבא מנ"ל דאימא כו' (ובזהר חדש ע"ה ג' שמיעה בשור, גבורה דתמן בינה כו' ועיין שם ובזהר חדש ריש פרשת יתרו באינון ד' תיקונין ובבהיר ז' ב' אמר כמו שכתוב (דברים כח מט) אשר לא תשמע לשונו):

יב לגבי שכינתא כו' בלא סוכלתנו למנדע בה. רוצה לומר ב' דברים, אחד לעשות בשביל השכינה והוא למנדע בה, והשני לעסוק ברזין וזהו (ירמיהו ט כג) השכל וידוע אותי, ונגד שני אלו אמר כל הבשר חציר א', וכל חסדו כו' ב', כמו שמפרש והולך:

יג דאית לכוון לבא כו'. רוצה לומר לבא - בתורה, בלא חכמה וזהו בלא סכלתנו, והשני למנדע בה כנ"ל והוא מה שכתוב (משלי ג ו) בכל דרכיך דעהו כו', (משלי כג כו) תנה בני לבך לי כו', ואלו ב' דברים בשביל השכינה הוא תיקון עצמה, והב' ברזין - הוא תיקון לאנהרא לה מבעלה, תיקון זרין:

יד כגון קרא נא כו'. רוצה לומר דאין עונה לה, והוא בעקבות משיחא שכתוב (ישעיהו סג ה) ואביט ואין עוזר כו', וכמו שאמר (משנה סוטה ט טו) בעקבות משיחא כו':

טו כלא אינון כו'. תבנא דאורייתא:

טז כל חסד כו' ואפילו כל כו'. והן ב' דברים הנ"ל:

יז בהוא זמנא ויזכור כו'. קאי על ענין הראשון, כל הבשר כו', וכמו שמפרש והולך וי לון כו' ולא בעאן כו':

יח ודא איהו כו'. רוצה לומר בשביל זה הולך רוחו דמשיח ולא בא הגאולה, דרוחו הוא רוח חכמה כמו שאמר באידרא רבה ק"ל ב', וכשאין לומדים בזאת החכמה - הוא מתאחר, וכמו שאמר ברעיא מהימנא פ' נשא קכ"ד ב' והמשכילים כו' ובגין דעתידין כו' (ועיין לעיל מ"ט ב' ובגיניה וקראתם דרוו) כו', ואמר זכאה אנת דמהאי חבורא כו', ובגיניה ושבתם איש אל אחותו כו', וכמה מקומות:

יט דאליו אינון כו'. כנ"ל, שיו"ד - חכמה שבתוכו הוא מעין חתום:

כ וי לון דגרמין כו'. שנאמר (במדבר יא ה) ועתה נפשנו יבשה כו', (ירמיהו ד כג) ראיתי הארץ והנה תהו, והן ד' דקרא תהו ובהו, ובפרק ב' דשבת אמרינן בעון ביטול תורה חרב וביזה כו':

באמת גם מהרח"ו מאריך בהקדמתו (לשער ההקדמות הובא בהקדמה לעץ חיים): וזה אצלי פירוש המשנה (אבות ו ב): 'אמר רבי יהושע בן לוי בכל יום יום ביום בת קול יוצאת מהר חורב ומקרנת ואומרת: אוי להם לבריות מעלבונה של תורה!' - כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובספוריה לבדם היא לובשת בגדי אלמנותה ושק הושת כסותה וכל האמות יאמרו 'ישאל' 'מה דודך מדוד?' 'מה תורתכם מתורתנו? הלא גם תורתכם ספורים בהבלי העולם. אין עלבון תורה גדול מזה! ולכן אוי להם לבריות מעלבונה של תורה ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה - כי הם מאריכים הגלות וכל הרעות המתגששות לבוא בעולם, כנזכר לעיל במאמר שהתחלנו בהקדמתנו זאת ... וכאשר נשוב בתשובה לעסק מאהבה בחכמה הזאת יגאלו ישראל במהרה בקמינו אמן. שמוע שמעתי נאקת ירמיהו הנביא מתנודד ומתמרמר במר נפשו באמרו: "עד מתי אראה גם אשמעה קול שופר כי אויל עמי, אותי לא ידעו וגו' ראיתי את הארץ והנה תהו ובהו וגו' ראיתי והנה הפרקל וגו' כי כה אמר השם שממה תהיה כל הארץ וכלה לא אעשה וגו' הציקתני רוח בטני" (ירמיה ד כז) לבאר פסוקים האלו הנאמרים באמת על ידי ירמיהו הנביא עליו השלום בדרך נבואה על הדור האחרון הנה בהיותו מתמרר על ארך גלותו יותר משעורו. וזהו מה שכתוב "עד מתי אראה גם", הוא הנס והדגל של המשיח כנזכר בפרשת משפטים (דף קב), וזה לשונו: 'וייתן, גם דמשיח בן דוד!...' ונגד פת חכמי הפשט, אותם אשר הם מואסים לעסק בחכמת האמת הנקרא עץ החיים וחי עולם ועוסקים בספורים הפשטים בפשוטן בלבד, ואומרים שאין בתורה אלא הפשט בלבד, חס ושלום, אשר הוא נקרא עץ הדעת טוב ורע כנזכר לעיל, עליהם אמרו: "חכמים המה להרע ולהיטיב לא ידעו" (ירמיה שם כב)... ונגד הפת הראשונה אמר "ראיתי את הארץ והנה תהו ובהו" - הם עמי הארץ... ומינחים חיי עולם היא התורה, כמו שאמר הכתוב: "אם לא בריתי יומם ולילה תקות שמים וארץ לא שמתי" (ירמיה לג כה), ומחזירים העולם לתהו ובהו... וכל זה גרם להם "פי אותי לא ידעו" ולא נתעסקו בתורה! עכ"ל מהרח"ו ז"ע.

ח נתיב כו' בימנא דשכינתא כו'. דע"כ מדבר בגלות עד נתיב השלישי ויהי אור כמו שאומר בסוף תיקון ל"ז ובתיקון ל"ח, אלא דרוח אלקים כו' - הוא תורה, והוא סעד לשכינתא וכמו שאומר בתיקון ל"ו דב' אלפים תהו ורוח כו' ב' אלפים תורה ואור כו' ימות המשיח, ע"ש והארץ היתה כו' הן דעבדיו לאורייתא יבשה כמו שמפרש והולך, וכן בפקודין כנ"ל מרשות היחיד לרשות הרבים ורוח אלקים כו' הן דעסקין בחכמה לשמה נשיב עליהו, וזהו על פני המים:

ט והאי רוח אתעביד קלא כו'. רוצה לומר המאמר הראשון דכאן הוא כאן נרמז באותו קול ורוח ודבור שהן חד, והוא מה שאומר ע"א א' אדהכי הא קלא כו', והוא מאמר הראשון כמו שכתבתי שם, והוא נתינת התורה:

י אינון דמיכין. שכ' אני ישנה - בתורה שבעל פה, בלא



אין דרך של מלך ומלכה לרפב על חמור, אלא על סוסים, זהו שפתוב (תבוקא א) כי תרפב על סוסים מרפבתיך ישועה. שאין מזוללים במלכות להרפב המלכה על חמור. כל שכן מלך, אין זה מקום הדיוט עבד, שדרכו לרפב על חמור. ולכן כתוב במשלים (זכריה ט) עני ורוכב על חמור. עני הוא שם בסימן: ערובין, נדה, יבמות. ושאר משניות בכלל. ולא נקרא שם מלך, עד שרוכב בסוסה שלו, כנסת ישראל.

קודשא בריך הוא כד איהו לבר מאתריה, לאו איהו מלך. וכד אתהדר לאתריה, (זכריה יד) והיה יי' למלך. והכי ישראל, אתמר בהון, כל ישראל בני מלכים. כגונא דאבא, אינו בניו. לאו אינו בני מלכים, עד דיהדרו לארעא דישראל.

כשהקדוש ברוך הוא מחזק למקומו, אינו מלך. וכשחוזר למקומו, (זכריה יד) והיה ה' למלך. וכך ישראל, נאמר בהם, כל ישראל בני מלכים. כמו שהאב, הם בניו. אינם בני מלכים, עד שייחזרו לארץ ישראל.

ובזוהר הסולם ביאר: שרעיא מהימנא אמר לרשב"י וחבריו: אבל חכמים, אוי לאלו שאוכלים תבן ושיבולים של התורה, כלומר שתורתם מעורבת מטוב ורע כמו תבן ושיבולים המעורבים, מאכל וקליפות, ואינם יודעים בסתרי תורה, שהם עץ החיים, אלא עוסקים רק בתבן ובקש, שהוא סוד עץ הדעת טוב ורע, כמו שאמרו חז"ל (ברכות מ), עץ הדעת חטה היתה, "לית דרפא דמלפא ומטרוניתא, למרפב על חמרא, אלא על סוסון", - אין דרך המלך והמלכה לרכוב על חמור דהיינו חומר של תורה שהוא סוד חטה ועץ הדעת טוב ורע כנ"ל, אלא על סוסים שהם סוד סתרי תורה. ומשום זה כתוב במשיח בשעה שלא יזכו ישראל "עני ורוכב על החמור" עניי הוא סימן ע"רובין נדה יבמות, שהם ראשי תיבות עני"י ושאר משניות הם בכלל אלו, שזה רומז שכל זמן שאינו יודע

ענייתא ותרפא ובינה והרג ואבדן בעלמא, כוהאי רוח דאסתלק איהו רוח דמשית כמה דאתמר, ואיהו רוח הקדש, כבואיהו כגרוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהוה (ישעיה יא ב).

פרק ד'

אוי לאלו שאוכלים תבן ושיבולים של התורה, ואינם יודעים בסתרי תורה

ובזוהר דברים (פרשת כי תצא - דף רע"ו ע"א):

אבל רבנו, ווי לאינו דאכלין תבן ושיבולים דאורייתא (חמור דאורייתא דאתחשב ח"כס מזולא ורב רבנו) ולא ידע בסתרי דאורייתא, אלא קלין וחסורין דאורייתא, קלין תבן דאורייתא, חומרא דאורייתא, חטה, חט ה', אינא טוב ורע.

אבל רבותינו, אוי לאותם שאוכלים תבן ושיבולים של התורה (חמור"ר של התורה שנחשב ח"כס מזולא ורב רבנו) ולא ידע בסתרי תורה, אלא קלים וחמורים של התורה. קלים תבן של התורה. וחסורין של התורה חטה, חט ה', עץ של טוב ורע.

לית דרפא דמלפא ומטרוניתא, למרפב על חמרא, אלא על סוסון. הדא הוא דכתיב, (תבוקא א) כי תרפב על סוסים מרפבתיך ישועה. דאין מזולין במלכותא, למרפב ומטרוניתא על חמרא, כל שכן מלפא, לית דין אתר הדיוט עבד, דארחיה למרפב על חמרא. ובגין דא כתיב ביה במשלים, (זכריה ט) עני ורוכב על חמור. עני איהו תמן בסימן, ערובין נדה יבמות, ושאר מתניתין בכלל. ולא אתקרי תמן מלך, עד דרכיב בסוסא דיליה כנסת ישראל.

שמחה גדולה יותר מלמוד זהר הקדוש בשבת שעולה לערך מליון שנה, מבחיל על הרעיונות!!!

ובהמשך שם "בההוא זימנא וימן ה' דג גדול לבלע את יונה", דא גלותא קדמא דאתמר ביה יונה ירד אל ירפתי הספינה, ודא הוא אנכי ארד עמך מצרומה וכו' עין שם דבריו ותרפא נפלאות, ועוד וימן ה' דג גדול דא סמך מ"ם, דגה דא נחש פלוגית בת זוגיה, מההוא רב חובל דאיהו ערב רב דאתמר ביה וגם ערב רב, וטחול הוא שחוק הפסיל עליה אתמר פי פעס בחיק פסילים ינות, לבלע את יונה דא נפשא וכו' עין שם [לפי גירסת הגר"א]. ובהמשך שם ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מנייהו סגיאיין - באור שהסיגים הם הרשעים מתו במצרים, ובגלותא בתראא עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון - באור, את הרשעים שהם הערב רב.

ובהמשך - כגונא דא בגלותא בתראא - שיצאו ממנה על ידי למוד - הזוה"ר - ביה - רמוז - הו"ה ר"ז - שאם ילמדו בספר הזהר - דאיהו אור דפורקנא בתרייתא - על ידי זה יאיר לנו הקדוש ברוך הוא את אור הגאולה האחרונה - לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות - שיזכו לעמק סודות התורה כמו שכתוב: גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך - ודא איהו כל הבן הילוד היארה תשליכהו - שילמדו את פנימיות אור התורה וכו'. ועוד שם: דבר אחר: וימן ה' דג וכו' בההוא זימנא ויאמר ה' לדג ויקא את יונה בדוחקא דדאגה דלהון דדאגין מן ענייתא - מהדחק הגדול שדאגים מפני העניות - מדוחקא - שדחק זה ישלים הסאה של הגלות - יפקון מן גלותא, הדא הוא דכתיב ואת עם עני תשיע - כשהיו בתכלית עניות [כמאמר חז"ל תכלה פרוטה מן הכיס] אז תשיע אותם, עין שם. וכל הווא דברי הזהר הקדוש שם,

(כא) והאי רוח כו'. כמו שאמרו (ילקוט שמעוני בראשית א סימן ד) ורוח אלקים הוא רוחו של משיח, וגם כן ורוח אלקים מרמוז על רוח הקודש (כפשוטה) וכמו שאמרו בספר יצירה פרק א' אחת רוח אלקים חיים כו', והוא רוח הקודש:

(כב) ואיהו רוח חכמה כו'. שהוא רוחו של משיח, והוא רוחא דכליל שיתא רוחין כמו שאמרו באידרא רבה ק"ל ב' והוא ו"ק בעלה, דהוא רזין דאורייתא כנ"ל:

(כג) (מתל"ה) ואיהו רוח חכמה כו'. כמו שאמרו במדר רבה (שמות פרשה טו) דג' אומנים בריות ראשונות אש ומים ורוח, ג' יסודות, אש הוליד אור, ומים ילדו אפלה, ורוח הוליד חכמה:

(כד) וראוי להביא דברי רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום בתקונים תקון כ"א דף ג"ז: ביה זימנא ויונה ירד אל ירפתי הספינה דא שכניתא תתאה, פירוש: שכאשר ישראל יורדים, השכינה הקדושה יורדת עמהם, ועוד מאן רב החובל - ההוא דאיתמר ביה אם חבל תחבל שלמת רעד, חבל בבית ראשון תחבל בבית שני וכו', יפרש כנפיו עליהו בשבתא וימין טבין וכו' ובגין דא קום קרא אל אלקיך דאיהי שכניתא עלאה דאיהי תיבתא דילך וכו' עין שם. הרי מבאר שם דמתרין באדם שיזרה שלא יגרם לגלות השכינה [זאת אומרת, לכל אחד בצורה פרטית ובדואי להעלותה קלילית לתקון השלם]. כמו שהיה בבית ראשון ובבית שני. ועוד, יש תוספת ועליה לשכינה הקדושה בשבתות וימים טובים. ובדואי למוד הזהר הקדוש בשבת קודש מעלה את השכינה הקדושה מעלה מעלה, ולפי זה מוכן גדל הפעל הנעשה בלמוד בשבת קודש שנחשב כפול אף כמו שמביא הבן איש חי ובשמחה מכפיל הכל שוב באלף [אורחות צדיקים, שער השמחה] ואין לד'



כמו שְהָאָב, הֵם בְּנֵי. אֵינָם בְּנֵי מַלְכִים, עַד שְׁיַחְזְרוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל. כִּךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵינָם נִקְרָאִים בְּנֵי מַלְכִים עַד שִׁיחְזְרוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא סוּד הַשְּׂכִינָה (הַרְמ"ק וְהַרְמ"ז) וְכֵן תֵּנָא בְּשֵׁם ר"מ (אוֹמֵר) כֹּל מִי שֶׁקְבוּעַ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּמְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן הַקְּדוּשׁ וְאוֹכֵל פִּירוּתָיו בְּטַהֲרָה וְקוֹרֵא ק"ש בְּבוֹקֵר וּבְעֶרֶב יֵהָא מְבוֹשֵׁר שֶׁבֵן עוֹלָם הֵבֵא הוּא (שְׁקָלִים ט).

זוה לשון הקדמה השנייה לספר אור החמה: וזהו עצמו היתה עקר פנינת רבי שמעון בן יוחאי בחבור ספר הזהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה ליחידה עם התפארת יחיד מועט על ידי חבור זה במה שהיה הוא עם חבריו עוסקים בסוד, שזה גורם ליחיד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר"ז דהינו אור, וגם על ידי חבור זה הוא בטול הקלפות וקלות הגלות והשבתת קטרוגם שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד השם ונגד שכינתו ונגד בניו שהם ישראל הנתינים בגלות בין האמות הנקראים חינו, חינו בישינו ודבין דאכלין ענא שהם ישראל, ועסק התורה נקרא הקלע והתקרב והרמח, והם בחינת הסודות להצילם מרעתם בחבור זה כו', והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובהשם בטחוני שנהיה בכלל הזכים, אמן פן יהי רצון, עכ"ל.

סתר תורה אלא רק בתורה הנגלת הוא עני בדעת, ורוכב על חמור, שהוא בחינת עץ הדעת טוב ורע, ואין הקדוש ברוך הוא נקרא מלך עד שרוכב על הסוס שלו, שהוא כנסת ישראל, דהיינו המלכות, ובסוד הפסוק "לסוסי ברכבי פרעה דמיתך רעיתי" שהיא כולה טוב בלי רע כלל, (עד כאן תוכן דבריו), וכמבואר בזה"ק הקדושי"ה (בשלה מז). על הפסוק הזה שהוא רומז שם על גילוי שכינה, ומבואר מכאן, שכאשר ישראל נרדפים על ידי פרעה הוא יצר הרע, והערב רב עושי דבריו, התרופה היחידה להינצל היא על ידי גילוי שכינה שזוכים על ידי לימוד תורת הסוד, וכידוע שבסוף הגלות כוח הסטרא אחרא מגלה את שער הנון של הטומאה, ואין דרך להינצל אלא על ידי גילוי שער הנון של הקדושה שהוא בסוד חמישים שערי בינה, הוא הזוהר הקדוש אימא עליאה בבחינת "ופרוס עלינו סוכת שלומיך", וכל לומדי הזוהר הקדוש זוכים לבחינת נשמה וכידוע שאלו שלא זוכים לסודות תורה הקדושה הם בחושך כמו אלו הדורים בחוף לארץ הטמאה מטומאת העמים, ואין להם נשמה קדושה (ראה חסד לאברהם באריכות ותר"ץ), ועל זה ממשיך הזוהר לומר: כְּשֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מַחוּץ לְמַקְוֵמוֹ, אֵינּוּ מְלַךְ. וְכִשְׁחֹזֵר לְמַקְוֵמוֹ, (זכריה יז) וְהִנֵּה ה' לְמַלְךְ. וְכִי יִשְׂרָאֵל, נֹאמֵר בָּהֶם, כֹּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מַלְכִים.

ר"ת משה, כי ממש משה רבינו הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון, ומשה רבנו נותן התורה לא רוצה לגאול עם של בטלנים, וכבר אמר לנו משה רבנו ע"ה, במה נאחז כתי להיגאל, כמו שהבטיח לנו משה רבנו בזה"ק ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד) והמשפילים יזיזו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זקרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריד נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) "ה' ביד יתנו ואין עמו אל נכר". עכ"ל.

משתומם לראות איד הכל רמוז, שגלות אחרונה זו דערב רב, היא גלות דרוקא ולצונתא. ויש לנו עצה אחת וברורה, לרוץ לרבי שמעון בר יוחאי על ידי לימוד ועסק בספר הזהר הקדוש, שבוזאת מבטיח לנו הרשב"י שצאצא ברחמים מהגלות, ולא צריך נסיון [ולא נסיון של עני]. וכידוע דברי המקבילים, מורנו הרב רבי חיים ויטאל, הרש"ש, הפעל שם טוב, והבן איש חי ועוד, דעתיד לימוד זה להתפרסם ולהגלות, ועל ידו תגאל השכינה הקדושה ותבוא הגאולה. (אגרות הזוהר י"ב).

כז) וראה דברי הקדוש רבי חיים פלאגי זיע"א בספר נפש החיים (ערך זוהר הקדוש), וז"ל: ראה גם ראה כי בחינת ספר הזוהר הוא בבחינה... והוא כי חמישים שנים דיובל, הנה הנם חמישים שערי בינה, וזה אומרו "וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה", וקראתם דייקא, אשר תקראו אותם בספר הזוהר והתקונים, ובזכותא תליא מילתא, דעל ידי זה "דרור בארץ לכל יושביה", ועל זה סיים וקאמר, "יובל היא" כלומר, דהם בחינה אחת, כמו שיובל בחינת בינה, כמו כן לימוד הזוהר הקדוש אני בינה לי גבורה, ומה שאמרו בזהר הקדוש במאמר הלזה, דעל ידי לימוד ספר הזוהר שהוא מסטרא דבינה, ויהיו טועמים מלמטה מאילנא דחיי, "נפשי יסובב יתנני" לרמוז בזה, כי בינה עם הכולל גימטריה חיים, עכ"ל.

כה) ראה זוהר שמות (פרשת בשלה - דף מ"ז ע"א): כתיב (שיר השירים א) לססתי ברכבי פרעה דמיתך רעיתי... כגוונא דא, וני' הולך לפניהם יומם, ובתת חזרה שכינתא לאחוריהון ד'ישראל, דכתיב ויסע מלאך האלהים וגו'. בגיגי כף דמיתך רעיתי. בלשון הקודש: כמו זה, וה' הולך לפניהם יומם, ואחר כף חזרה השכינה לאחורי ישראל, שכתוב ויסע מלאך האלהים וגו'. משום כף דמיתך רעיתי.

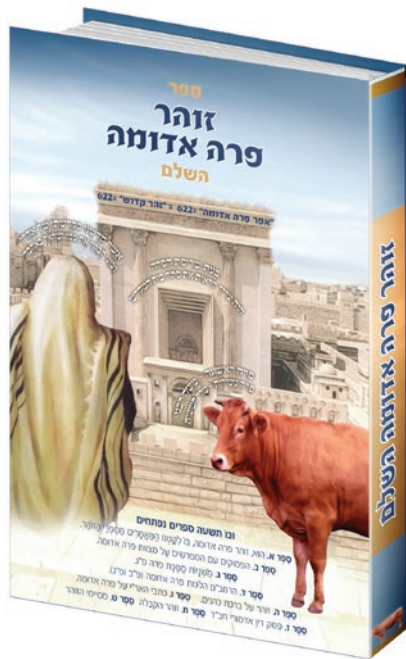
כו) מובא בספר הקדוש בני יששכר ערב רב גימטריה דע"ת, כי הפגם שלהם מגיע עד הדעת, ולכן בא משה רבינו לתקן אותם כי הוא אחוז בדעת דקדושה, ובס"ד יש לרמוז, כי השנה תשע"ד, המה האותיות ש' דעת, כלומר שבירת דע"ת דקליפה שהם הערב רב, ושלימות הדעת דקדושה על ידי משה רבינו שהוא בא לתקן את אותו הפגם, וכבר הבטיחנו הקדוש "האור החיים" זי"ע, כי מה שאמרו בזה"ק מ'ה ש'היה ה'וא שיהיה

הגר"א ציוה לתלמידיו למדו זוהר בכל יום (הרי"ז מסלנט). החפץ חיים ציוה לתלמידיו ללמוד כל הזוהר של אותה פרשה (כוח הזוהר). הגר"ח קניבסקי שליט"א שואל לנכנסים, אתה לומד זוהר? עונה לו לא גמרת ש"ס! - עונה לו אתה יודע אם אתה לא לומד זוהר לא תזכה לגן עדן העליון (ז"ח שיה"ש פו:).!!! - הגרי"ל שטיינמן שליט"א, אמר גם לבחור תלמד זוהר ותבין (כסא מלך הק' לתיקון) - הגר"ש אויערבאך שליט"א אינו ניגש לסעודת שבת עד שסיים והתאחד עם כל הזוהר של אותה פרשה (הרב י.ב. פרידמן). מי שלא לומד זוהר שורפים נשמתו בכל יום (זוהר פקודי רמז:).

עוד אנו קוראים בזה לכל איש ישראל שיקבל עליו, לקרא לפחות דף אחד של הזוהר הקדוש בכל יום, כל אחד כפי הבנתו, שאפילו הגירסה לבד מסוגלת הרכה לטהרת הנפש, וקירוב הגאולה כידוע. (ויודפס בחוכרה מיוחדת, באותיות מאירות עינים, ומלווה בפירושו קל וקצר, ומחולק לפי השיעור של כל יום ויום). ובזכות הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש נצא מהגלות הרע והמר הזה, בחסד וברחמים רבים. כמאמר התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, בגין חיבורא דא יפקין ישראל מגלותא.

<p>בנינו ילשכו אמת ביהו שמראלי</p> <p>ראש ישיבת המקובלים נהר שלום בעה"ק ירושלים ת"ו</p>	<p>ציון בראון</p> <p>חבר בית הדין הגדול לערעורים בעה"ק ירושלים ת"ו</p>	<p>שלמה משה עמאר</p> <p>ראשון לציון הרב הראשי לישראל ונשיא בית הדין הירבני הגדול</p>	<p>ארבעה יוסף</p> <p>הרב עובדיה יוסף</p> <p>מזן מאור ישראל מופת הדור הראשון צ' ראש ממשלת החזרה, מנהיג דורנו נשיא מועצת חכמי התורה</p>
<p>איש חיים אלעזר ברלנד</p> <p>ראש ישיבת שובו בנימין בעה"ק ירושלים ת"ו</p>	<p>זל ב3 משה צדקה</p> <p>ראש ישיבת מורת יוסף בעה"ק ירושלים ת"ו</p>		

כל הרבנים ואדמורי"ם וראשי ישיבות ומלמדים יקיימו דברי כל גדולי ישראל האמיתיים להזהיר גדולים על הקטנים שילמדו וילמדו זוהר הקדוש בכל יום כמו שפסק מרן הקדוש רבי עובדיה יוסף זי"ע



סגולת הרשב"י: פדיון נפש האמיתי, הגדול ביותר בעולם שיציל נפשו (ללא כסף). אמור במשך שבועה ימים ברציפות את דף האידרא, (רצוי לאחר התפילה תן וחלק לעוד 3 אנשים את דף האידרא, וכן הלאה). כך תוצר שרשרת מגן, של הרשב"י לכל עם ישראל שאין שום כח ומקטרג בעולם שיכול לפגום בה כולם מוגנים בתיבת נוח של הרשב"י - הזוהר קדוש

